

kunde affjære en saadan Tvivl, samtidig med at man fyldestgjorde det Ønske, at der allerede i denne Lov blev optaget en Henvi-
ning til Straffelovens Bestemmelser, ligesom man har gjort i Konkursloven, da man indførte Statusoversigt, vilde jeg anse det for heldigt og Noget, som kunde befri Rets-
anvendelsen til sin Tid for Tvivl, som den først skulde have det Besvær at løse, og som først Praxis vilde hæve. Derimod er det mig ikke ganske klart, og det forekommer mig, at det vilde være videre Overveielse værd, om man kunde opnaa yderligere Sanktion eller yderligere Haandhævelse af denne Lov i den Retning, som den ærede foregaaende Taler omtalte. Det er mig ikke ganske klart; jaavidt jeg forstod, var det Meningen, at disse Statusopgjørelser, der indeholdes i en lukket Konvolut, hvis jeg ikke tager feil, først skulde aabnes i Tilfælde af Konkurs og altsaa Sanktionen eller Virkningen først finde Sted i Tilfælde af Konkurs, affikur saaledes som Tilfældet er nu, thi alle Straffebestemmelserne herom finde først Anvendelse i Tilfælde af Konkurs. Man vilde altsaa ikke i hele Forretningslivet have nogen Kontrol, og den mener jeg, at man heller ikke godt kan faae uden at gaa Personerne for nær, hvis man vilde stille deres hele Forretningsliv under Kontrol. Men naar det er retrospektivt, naar man, idet Falliten kommer, maa se tilbage for at faae Oplysninger om, hvorledes det er gaaet, som den Paagjældende skal levere under Straf, saa indser jeg ikke, at der bliver naaet Mere ved den Fremgangsmaaede, den ærede Taler omtalte. — Foruden de strafferetlige Bestemmelser er der et andet Middel, Lovgivningen yder til Haandhævelsen af Reglen, og det er den særegne Stilling, de Fordole, som Konkursloven tilbyder visse Næringsdrivende i Retning af at opnaa Afford, under den Forudsætning, at de have ført Handelsbøger ordentlig. Det maa i alt Fald ikke glemmes, at det er en af de Præmier, om man vil, som Lovgivningen sætter, og som yderligere kan bidrage til Lovens Haandhævelse.

Svare: Jeg har ikke kunnet overbevise mig, om Nytten og Nødvendigheden af at lovgive mere paa dette Omraade, end der for Tiden er stet, og jeg tror, at naar det ikke er nødvendigt at lovgive, saa maa man hellere lade det være, og især maa man hellere lade være, naar Forholdet er, som Tilfældet er her, at man savner Evne til at kontrollere, hvorvidt Lovens Bud især Fyldest. Det, man tilsigter, er at sikre Kreditor mod Følgerne af en uordentlig Bogførelse. Jeg kan ikke indse, at man paa nogen Maade vil opnaa

det, thi den Straf, der er fastsat for uordentlig Bogføring, er jo i en ganske overordentlig Grad ringe i Sammenligning med den Straf, der rammer en Fallent derved, at han har mistet sin Kapital, og at han mister sin Stilling. Nytten for ham af at føre et ordentligt Regnskab er jo langt større og varigere under hele hans Forretningsgang, end dette har Betydning for ham, naar han er kommen til det Punkt, at han er gaaet fallit, og jeg tror ikke, at denne Lov vil føre til, at Regnskaberne omkring i Forretningerne blive anderledes og bedre, end de nu ere. Man vil rimeligvis begynde Forretningen med at købe de paagjældende Bøger, men i grumme mange Tilfælde vilde de ikke blive førte af den simple Grund, at de Næringsdrivende ikke formaa det. Vor Næringslovgivning kræver jo ikke den allerfjerneste Garanti for, at Folk forstaa sig paa den Forretning, de tage sig paa at udføre, og det vil ikke være muligt at foreskrive med nogen Nytte: saadan og saadan skal I føre Eders Regnskab, for de kan ikke føre det. De allerfleste af de større Forretninger føre det fornøstigtvis i deres egen Interesse, og ikke af Interesse for deres Kreditorer, de andre kunne ikke føre det, og det medfører ikke saa sjældent netop deres Ruin, at de ikke have Orden paa deres Sager. Men naar det nu er stikkelig og ellers reelle og honette Folk, som netop af Mangel paa Evne til at holde Rede paa deres egne Kreditorer, gaa fallit, saa mener jeg, at Kreditorerne ikke have nogen-
sømmelst Interesse i, at de faae den Ulykke, der overgaar dem, og som oftest ogsaa deres Familier ved en Fallit, forøget med Fængsel i nogen Tid. Jeg tror, at det praktiske Liv viser, at Kreditorerne ere overordentlig lette at komme til Rette med for den Sort Debitorer, idet de gaa ind paa en privat Afford, længe før Falliten indtræder. Jeg tror, at det vil være fuldt ud tilstrækkeligt, at Folk kan rammes, naar der er saadanne grove Uordener i deres Regnskab, at det nærmer sig til Bedrageri, saa kan det maasse være rigtigt, men jeg tror ikke, at Kreditorerne faae en eneste Øre mere i Udbytte ved Konkursen, enten Fallenten bliver straffet lidt mere eller lidt mindre, naar hans Bogføring ikke har været rigtig. Derfor man kunde, og det var rigtigt at gjøre det, indføre en Slags Kontrol med det Regnskab, der blev ført, saaledes som den ærede 7de Landskingsmand for 1ste Kreds (Harald Hansen) antydede, stillede Sagen sig helt anderledes, saa kunde der maasse ligefrem ligge en Opdragelse deri, men jeg tror ikke, at den Maade, han foreslog, at indlevere en aarlig Status i en forsejlet Konvolut, vilde føre til nogen Ting,